

1838

אס.

מדינת ישראל
הכנסת

פרוטוקול מס' 35/ב

מישיבת ועדת הכלכלה, מיום ג', ג' בחמוז חשי"ז -
2.7.57, בשעה 11.15.

נכחור: חברי הוועדה:

- ב. אבניאל - היו"ר
- י.ש. רוזנברג
- ש. שורט
- מ. אולמרט
- ש. בד'רנו
- י. ניצני
- כ. אצניה
- ג. שוקן

מוזמנים:

- מר הלוי - מטעם משרד המסחר והתעשייה
- מר גלבוע - " " " "
- מר פריזר - " " " "
- מר נגבי - מטעם משרד המשפטים
- מר פלקסר - מזכיר הוועדה

סדר-היום:

חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, חשי"ז-1956

היו"ר ב. אבניאל:

אני פותח את הישיבה.

סעיף 28

י.ש.רוזנברג:

אני מבקש לאפשר לי להציע את הצעותי לשלושה סעיפים מפני שאני חייב לעזוב את הישיבה.

לסעיף 28. אני רוצה להזכיר לחברי הוועדה שקיים חוק מאסר וחיפושים, חוק שהוא די מרחיק לכת ונוחן סמכויות למשטרה. אני רוצה להניח כהנחה ראשונה שפקיד משרד המסחר והתעשייה אינו צריך לקבל סמכויות יותר רחבות מאשר יש למשטרה. הצעתי היא לנסח סעיף 28 כך שהוא יעניק אותן סמכויות שיש לטוטר לפי חוק מאסר וחיפושים. כאן נאמר: "...רשאי, אם הוא מסוכנע שהדבר דרוש כדי להבטיח את ביצועו של חוק זה או למנוע עבירה על הוראותיו", ואילו בחוק מאסר וחיפושים נאמר: "אם יש לו יסוד סביר" וכו'. הפסקה בסעיף 28 "כדי להבטיח ביצועו של חוק זה" היא מרחיקה לכת מפני שלא נעשתה עבירה ויחכן שגם לא חילשה. בסעיף 28 (א) אני מציע לכתוב: "אם יש לו יסוד מספיק להאמין שנעצרה עבירה על הוראות חוק זה או שעומדים לבצע עבירה לפי חוק זה".

בסעיף 28 (א) (1) אני מציע להוסיף:

"פרט לכה-מגורים".

ש. שורש:

מה במקרה שיש ידיעה כי פלוני מחזיק
צרכי מזון בדירתו?

י.ט. רוזנברג:

פונים לבית-המשפט ומקבלים צו-חיפוש.
לדעתי, יכולנו להספק בחוק מאסר וחיפושים
ובכל מקרה היו פונים לבית-המשפט השלוח. אולם אני מוכן להרחיק לכת,
בחנאי שחיינה הגבלות.

בסעיף 28 (א) (2) אינני מבין את המליח
"או שעשוי להקל על גילוי עברה כזאת". אני מבין שאפשר לחפוס דבר
שיש להניח שנעברה בו עבירה או שעשוי לשמש הוכחה במשפט על עבירה,
אבל אינני מסכים שאפשר לחפוס כל דבר "שעשוי להקל על גילוי עברה כזאת".
לס כך יקבלו החילה צו מביח-המשפט.

בסעיף קטן (ב) אני מציע להוסיף, שאם
הדבר הזה נאבד או נשמד על המשרד לסלם את המורתו.

כמו כן אני מציע להוסיף באותו סעיף שאם
לא הוגשה תביעה חוך 90 יום יש להחזיר את הדבר שנתפס.

הצעתי האחרונה לסעיף 28 היא להוסיף סעיף
קטן נוסף ובו ייאמר: "הוראות פקודת הפרוצדורה הפלילית, מאסר וחיפושים,
סעיפים 19 - 24 יחולו על הוראות סעיף זה אלא אם כן נאמר אחרת".
בחוק מאסר וחיפושים יש פרוצדורה מסויימת הקובעת איך שטר נכנס ומחפס
בלי צו. שם נאמר שמיטהו צריך ללכת אחרו, עליו לעשות רשימה של החפצים
שהוא חופס, העתק מהרשימה יש למסור לאדם שממנו נלקחו החפצים וכו'.
מה שחייב שוטר מדוע לא יהיה חייב פקיד המשרד?

אני עובר לסעיף 29. בסעיף זה כתוב בין
היתר: "...לפי דרישתו של דור או של מי שהוסמך על ידיו בכחב למסור לו
או לשליחיו..." וכו'. אני מבקש למחוק את המלה "לשליחיו".

בסעיף 29 (ב) אני מציע להוסיף שאם לא
הוגשה תביעה חוך 90 יום הדבר יוחזר לבעליו.

לסעיף 30. יש כבר חקדים בחוק אחר -
הה"כ אזניה יודע לאיזה חוק אני מתכוון - והוכנס שם הסייג שהחקירה
צריכה להערך לפני בית-משפט. אינני מתנגד שפקיד יהיה רשאי לחקור,
אולם לפני בית-משפט. מפני שחוך כדי החקירה יכולות לעלות שאלות
שהנחקר יסרב להשיב עליהן, ואז בית-המשפט יהליט אם עליו להשיב או לא.

בסעיף 30 (ב) נאמר "אפילו עלול הדבר
להפלילו". בכל החוקים אנו בפירוט מוסיפים שאם הדבר עלול להפלילו אין
הוא חייב לענות ואילו כאן נאמר בדיוק ההיפך. אדם שבגד במדינה אינו
חייב להשיב לשאלות העלולות להפלילו, אבל אדם שמכר כמה קילוגרם סוכר -
חייב, אני מציע להוסיף שאדם לא יהיה חייב להשיב חשבונית אם הן עלולות
להפליל אותו, אם אשתו, הוריו וילדיו.

מר נגבי:
בדרך-כלל סעיף זה לא הל על אשתו, ילדיו
והוריו.

י.ט. רוזנברג:

לגבי אשתו ברור שצריך לחול. לפי החוק
אדם אינו צריך להעיד נגד אשתו. מהו
ההגיון שאדם אינו חייב להעיד נגד בן זוגו? - בין בני הזוג יש יחסים
סודיים, לכל אחד יש אמון בהברו. אחרת נביא למצב שבעל לא יאמין
לאשתו ולהיפך.

מר נגבי:

אינני מחנגד להצעתו של חה"כ רוזנברג להוסיף בסעיף 28 (א) (1) הוראה אשר תוציא את בית-המגורים מהמקומות בהם אפשר להכנס ולערוך חיפוש. אני מציע להוסיף את הפסקה הבאה: "ואולם לא ייערך חיפוש במקום המשמש למגורים בלבד אלא על פי צו חיפוש מאת שופט מוסמך".

ההצעה נחקבלה

סעיף 28 (א) (1) יתוקן בהתאם לנ"ל

חה"כ רוזנברג ערער על המלים "אם הוא משוכנע שהדבר דרוש כדי להבטיח את ביצועו של חוק זה" והציע לכתוב במקומן "אם יש לו יסוד סביר להאמין שנעברה עבירה" וכו'. אני רוצה להדגיש שהמטרייה בחוק זה היא אחרת ומיוחדת. בתקופה של פיקוח חמור פקח נכנס לאוטובוס ובודק את הסלים אם אין בהם מצרכים שאריך רשיון כדי לסחור בהם. לפקח אין כל יסוד להניח שדווקא באוטובוס זה עוברים עברה, אבל הוא בודק כדי להבטיח ביצועו של החוק; הוא משוכנע שדרוש חיפוש בכל אוטובוס כדי למנוע עבירות או כדי להבטיח ביצוע החוק.

ש. בז'רנו:

האם הפקח אינו יכול לערוך חיפוש באוטובוס בלי להסתמך על חוק זה?

לא; אחרת שופט צריך לתח צו חיפוש לכל אוטובוס.

מר נגבי:

אשר למלים "או שעשוי להקל על גילוי עבירה כזאת", גם לפי החוקים המלליים של חיפושים מותר לשוטרים להחרים גם דברים שעלולים להקל על גילוי עבירה. למשל, לפעמים נסארו שרידים, אפשר לעצור כלים, מכוונות וכו'. זה מקובל בתחום החוק הקיים מאסר וחיפושים.

חה"כ רוזנברג הציע להוסיף סעיף קטן נוסף בסעיף 28 טבו יאמר: "הוראות פקודת הפרוצדורה הפלילית, מאסר וחיפושים, סעיפים 19 - 24 יחולו על הוראות סעיף זה אלא אם כן נאמר אחרת". אני חושב שלגבי סעיף 19 לא תהיה התנגדות, כי הפקח חמיד נכנס בלורייית עדים. אשר לסעיף 24, הוא רק מחמיר ואינו מקל. נציגי המשרד צריכים לומר אם הם מקבלים אותו או לא.

אשר להצעת חה"כ רוזנברג לסעיף 28 (ב), בדבר הגשת חביעה חוך 90 יום, לי אין התנגדות להצעה זו.

היו"ר ב. אבניאל:

אשר לזויכות בדבר הניסוח של סעיף 28 (א) - האם לומר "אם הוא משוכנע שהדבר דרוש כדי להבטיח את ביצועו של חוק זה" או לומר "אם יש לו יסוד סביר להניח" וכו' - אי-אפשר להחלים מהנימוקים שהביא מר נגבי בדבר חיפוש במקום ציבורי, או באוטובוס, אבל לדעתי צריך להבדיל בין בית-עסק ובית-מגורים לבין אוטובוס וכד'. באוטובוס אין ברירה, צריך להכנס ולבודק, אבל כדי שתכנס לבית-עסק או לבית-מגורים אהה באמת צריך להיות משוכנע כי כאן נעברה עברה. אם אהה צריך להכנס לבית או לחנות אהה צריך להיות מוגבל.

אשר להצעה לסעיף 28 (ב), בדבר המועד המכסימלי להגשת חביעה, לי נדמה שמספיקים שלוש יום, אפילו המצרן שנחפס איננו עלול להחלקל. אם חוך חדש ימים אין המטרד יכול להגיש חביעה משפטית, אני מוצא שזו תפקודת ושרירות.

ב. אזניה:

אינני מסכים להבחנה בין אוטובוס, מצד אחד, ובית-עסק מצד שני. זה ענין של חובת ההוכחה. איך יוכל נציג מטרה המסחר והחטיבה להוכיח כי היה לו יסוד סביר לערוך חיפוש? מה הם כלי ההוכחה שלו? אני מוכרח להניח שאם הוא יטען שהיה משוכנע, צריך להוכיח שלא היתה סיבה לכך, ולא להיפך - שהפקיד יוכיח כי היה לו יסוד סביר, כי סוף סוף במה דברים אמורים? - במאבק עם ספקולציה מטחוללת. אם נשנה את נוסח סעיף 28 ונכתוב "יסוד מספיק" או "יסוד סביר" לא יהיה ניתן לעשות שום מאבק עם הספרות הגדולה.

לא הוברר לי הענין לגבי חפיסת דבר העלול להקל על גילוי עבירה. ניקח לדוגמה התכתבות על עסקים אסורים; מותר לתפוס אותה או לא? אם זה לא נכלל ב"דבר שיש יסוד להניח שנעברה בו עבירה" הרי אי-אפשר לוותר על המלים "או שעשוי להקל על גילוי עבירה".

אשר לענין המועד המכסימלי להגשת תביעה. המטריה הזאת היא מסוג מיוחד במינו והזדקקות לצו ביח-המשפט עלולה להרוס את עצם החקירה. אם ייודע לפני הקצווח, בארץ ובחו"ל, על דבר החקירה הם יטשטשו את העקבות. לכן חודש ימים, לדעתי, אינו מספיק. אני מוכן להציע 60 יום.

פר הלוי:

לפעמים גם במשך חדשים אי-אפשר לסיים חקירה.

מ. אולמרט:

אחת ההנחות שלכם היא שהאזרח הוא פושע פטנציאלי, ואתם מנסים בכל האמצעים להרחיב את הסמכויות של הרשות המבצעת. אני אינני יוצא מחוץ הנחה זאת אלא מחוץ ההנחה שאזרח יכול לעבור על החוק כמו שגם פקיד יכול לעבור עליו. אם לפקח נודע שבמקום מסויים הוסחר מצרך מוברח, מה הקושי לקבל צו-חיפוש מביח-המשפט?

ב. אזניה:

לפעמים אין זמן וצריך לפעול במהירות, אחרת כל הענין יטושטש.

ס. בן רנני:

האם אתה מוכן להגביל סעיף זה רק למקרים חריגים כאלה?

מ. אולמרט:

אנו יודעים שהחיפושים באוטובוסים השיגו מעט חוצאות וגרמו למרירות גדולה בציבור. המבריחים הגדולים ניהלו את עסקיות למרות חיפושים אלה. אני תומך בכל בצעויות של חה"כ רוזנברג.

פר הלוי:

אין כוונה ואין רצון לראות את כל האזרחים כעבריינים פוטנציאליים והוכחה לכך ישמש כוח האדם העומד לרשות הפיקוח. אם בחטיבת המזון - על כל מצרכי המזון ועל כל מסחר המזון - עובדים רק 5-6 טכנולוגים, ויש בסך הכל 20 עובדים בפיקוח על מערכת הסובסידיות, החביעה צריכה להיות הפוכה: להגן על הסובסידיות ועל הארץ. האם זמנם של אנשים מעטים אלה יבוזבז על התנכלות באזרח?

אשר לחיקון שהוצע לסעיף 28 (ב), אתן כמה דוגמאות בבדי שנראה אם חודש או שלושה חדשים מספיקים לסיים חקירה. הופץ החוב בשימורים בלי חריות או מתוצרת חוץ; אחרי חיפושים ארוכים גילו את המקום בבית-מגורים.

הי"ר ב. אבנאל:

האם במקרה זה אי-אפשר לקבל צו-חיפוש מביח-משפט?

מר הלוי:

במסך עשרים רגע אפשר להעלים את הסחורה.
חלוי בממדים. אם זה בממדים גדולים יש
להניח שלא יספיקו לטשטש את העקבות אבל אם זה בממדים קטנים צריך לפעול
ללא שהיות. אסור להשאיר פרצות בחוק מפני שהעבריינים מנצלים כל סדק
ובטופו של דבר ייהנו המוכשרים. שבין המועדים.

נקח לדוגמה ענין החויות, שהוביל גם
ליבואן של חומר הגלם, לסיטונאי שמכר, לדפוס שהדפיס, לארבעה כתובות
טונות. במקרה זה אי-אפשר לסיים את החקירה החוץ חדש ולהגיש חביעה
משפטית. אינני אומר שכל המקרים הם כאלה, אבל יש עכשיו מקרה כזה
שהוא טרי, החקירה מסתעפת ולא רוצים להביא שום דבר לידי עת אחד הצדדים.
לעתים חודש זה יותר מדי, לעתים שלושה חדשים לא מספיקים.

ש. בז'רנו:

האם אי-אפשר לבקש מביח-המשפט להאריך את
המועד, כלומר לחת צו שיאפשר החזק

החויות האלה?

מר הלוי:

אני רוצה לשאול את היועץ המשפטי האם
אפשר לברר חביעות כאלה לפני שופט בדלתיים

סגורות?

מר נגבי:

כרגע לא. אם נכתוב זאת בחוק - כן.

מר הלוי:

אני מסב חשומה לבכם לעוד סוג של עבירות:
נחפסו מצרכים שאין להם בעלים, כלומר

הבעלים מהכחשים לבעלות.

מר נגבי:

במקרה זה אין שאלה של להחזיר.

ש. שורש:

גישתי מנוגדת לזו של חה"כ אולמרט. אנו
צריכים להגן על הציבור ועל המדינה.
בציבור מושרטת הדעה של קלות ראש לגבי עבירות כלכליות ובשטח הכלכלי
אין מוסר ציבורי גבוה. לכן החוק צריך להיות חמור, וממילא ישחמטו
בו רק בשעת חירום. לכן נראה לי שאריך לקבוע תקופה של 90 יום בסעיף
28 (ב) כדי לאפשר סיום החקירה. נניח שנערך חיפוש במקום מסויים
ובמקום מחברר שצריך לערוך חיפוש בעוד מקום; האם במקרה זה אפשר
להכות עד למחרת כדי לקבל צו חיפוש? צריך לאפשר לערוך את החיפוש חפף
כדי שהעקבות לא יטושטשו.

אני מחננד להצעת חה"כ רוזנברג להוסיף
פסקה ואומרת, טדבר שנחפס, אם נשמד או נאכד, הממשלה חייבת לשלם חמורתו,
אינני מציע להכניס כאן את ענין הפיצויים, מפני שאם האזרח יכול להוכיח
שלא החזיקו את המצרך בצורה תקינה ומסודרת הרשות בידו להגיש חביעה
אזרחית. במקום זה אני מציע להוסיף שהדבר שנחפס יוחזר בצורה מסודרת.

ש. בז'רנו:

מדוע חה"כ שורש אינו רוצה להטיל את החובה
של חטלום פיצויים על נזק שנגרם? אני
חושב שהמטרד לא יחננד לכך. חביעה אזרחית יכולה להיות רק במקרה של
חילוקי-דעות על גודל הפיצויים. צריך לאפשר למטרד ולחייבו לסלח את
הנזק שהוא מודה בגרימתו.

לצערנו מזלזלים במדינה יותר מדי בעבירות
כלכליות, אבל אולי הסיבה נעוצה דווקא בזה שהחוקים הקיימים הם יותר
מדי חמורים ואיש אינו מאמין באפשרות ביצועם? אולי אנהנו חטאנו בזה
שהכנסנו לחוק סעיפים שהננו יודעים כי איש לא ישמור עליהם? אולי
אנחנו יוצרים עבריינים? אולי לנו יש חלק בזלזול הזה שהאזרחים מזלזלים?

סר גלבוש:

נדמה לי שהאמת היא באמצע. חוק של קיצוב או קביעת מחיר דרוש בשצריך לפעול בניגוד לכוחות הכלכלה, כשכמות המצרך היא כזו שמוכרחים להנהיג קיצוב, אחרת רק טעמים יקבלו טאטו מצדך. ז.א., חוק כזה פועל בניגוד לכוחות השוק. במצב כזה יש צורך בחיפושים שגדתיים כדי להבטיח ביצוע החוק, בלי שיהיה חשד טיפוח. לכן צריך לאפשר לערוך חיפוש כשהשלטונות משוכנעים שהחיפוש בא להבטיח ביצוע החוק. לא צריך להיות חשד לגבי חנות סטוייסת; אדם צריך לדעת שעלולים לחפש בחנותו.

(חה"כ ט. מולמרט מחליף את היו"ר בראשות הישיבה)

ס"ט היו"ר ט. מולמרט:

אנו ניגש להצבעה על הצעות התיקון לסעיף 28.

הצעת חה"כ רוזנברג לכתוב בסעיף 28 (א):

אם יש לו יסוד מספיק להאמין שנעברה עבירה על הוראות חוק זה או שעוטרדים לבצע עבירה לפי חוק זה, במקום הטלים, אם הוא משוכנע שהדבר דרוש כדי להבטיח את ביצועו של חוק זה או לסנוע עבירה על הוראותיו - לא בתקבלה

הצעת חה"כ רוזנברג להוסיף בסעיף 28 (א) (1) את הטלים, פרט לבית-מגורים בתקבלה והיא תנוסח כך:

ואולם לא ייערך חיפוש במקום הממשט למגורים בלבד אלא על פי צו-חיפוש מאת שופט מוסמך.

הצעת חה"כ רוזנברג למחוק בסעיף 28 (א) (2) את הטלים, או שעשוי להקל על גילוי עבירה כזאת - בתקבלה

הצעת חה"כ רוזנברג להוסיף בסעיף 28 (ב) שאם לא תוגש תביעה מספטית תוך 90 יום יש להחזיר את הדבר שנחפס - בתקבלה

זכות הסתייגות ליו"ר הוועדה

סר נבבי:

אשר להצעת חה"כ רוזנברג, להוסיף בסעיף 28 (ב) שאם הדבר שנחפס נסמך או נאבד על מציעים במקום זאת להוסיף, שעל המשרד לטפל המשרד לשלם את תמורתו, אצחננו במצרכים כדרך בעלים טובים.

ש. בז'רנו:

כשברור שהנזק נגרם על-ידי המשרד ואין חילוקי-דעות על-כך, מדוע לא נאפשר למשרד לשלם את התמורה?

ג. אזניה:

הנקודה היא אם זו חובה שאפשר לתבוע אותה רק על-ידי בית-דין או טשהו שאפשר לתבוע על-ידי ועדת ערר.

סר נבבי:

פה אין מקום לנועלת ערר. אם הממשלה מכירה בנזק היא תשלם גם בלי מלפס. אני חושב שהמוספת הזו אינה דרושה כי זה טובן ממליו.

ש. בז'רנו:

אם הצעה זו לא תתקבל אגיש הסתייגות.

ב. אזניה:
אני סאד רוצה להזהר ליצור סקורות תביעה לפיצויים מעבר לחוקים הקיימים. מה קורה אם נציג מסמלה, ככל אדם אחר, נוהג שלא לפי חובתו כתוב בחוקים אחרים. שהמסמלה חייבת לנהוג בדבר שנתפס כבעל הגון - זאת אני מסכים להכניס; אבל מה קורה אם היא לא נהגה כך - זה כתוב בחוקים אחרים.

ש. שורט:
אני מציע שלא נחליט היום בנקודה זו, אלא לאחר שנקבל חוות-דעת מטשרד המספטים. על העיקרון יש הסכמה: שהמסמלה צריכה לשלם פיצויים אם היא מכירה בזה שגרמה נזק. נוועץ ביוועץ המספטים אם יש צורך להכניס פסקה כזאת

ההצעה הנ"ל נתקבלה

סעיף 21

ש. שורט: אני מסיר הסתייגותי לסעיף זה.

סעיף 21, כהצעת המסמלה - נתקבל

סעיף 26 (ג)

סעיף 26 (ג), כהצעת המסמלה - נתקבל

סעיף 22 (א) (5)

סר נגבי:
בישיבה הקודמת דובר שהסעיף יתוקן כך: בידי צרכן לכל אדם אחר, להוציא מצרך בר-פיקוח שרכש בכמות סבירה ובקטן תקופה סבירה לצרכי הצרכן או בני-ביתו והנמכר לצרכים סבירים של הקונה או בני ביתו, אלא ששר רשאי, בצו, להורות שהקלה זו לא תחול על מצרך מסויים או עיסקה מסויימת או סוג מסויים של עסקות או מצרכים.

סעיף 22 (א) (5) נתקבל בנוסחה הנ"ל

סעיף 29

ס"מ ס. אולמרט: חה"כ רוזנברג מציע למחוק את המלים "או לשליחיו" בסעיף 29 (א).

סר הלוי: המוסטן על-ידי השר הוא הטפחה על המזונות; הטפחה על המזונות לא עושה זאת בעצמו אלא מסמיך אחרים. אף פקה אינו פועל בלי כתב-סמכות.

י.ש. רוזנברג: אם כך צריך לכתוב "שליחיו שהורשו לכך בכתב".

ההצעה נתקבלה. סעיף 29 (א) יתוקן בהתאם לכך

סר נגבי: אני מניח שגם בסעיף 29 (ב) צריך לקבוע את הסייג של 90 יום.

ש. בז'רנו: כאן בעיקר מדובר על מסמכים וספרים; האם בחוקים אחרים יש הגבלה לגבי אלה?

אין כל הגבלה וחובה להחזיר.

מר זגבי:

אני מציע להוסיף בסעיף 29 (ב) שאם לא יוגש כתב-אשמה תוך 90 יום יוחזר

י.ש. רוזנברג:

הדבר "שנתפס".

ההצעה בתקבלה, סעיף 29(ב) יתוקן בהתאם לכך

סעיף 29(ג) בתקבל כהצעת הממשלה

סעיף 30

את הדיון בהצעת חה"כ רוזנברג, לסחוק בסעיף קטן (ב) את המלים "אפילו עלול הדבר להפילו" אני מבקש לרדות, מפני שבזה תוטן היועץ המשפטי למטסלה, וכדאי להזמין אותו על-מנת לשטוע את דעתו.

מר זגבי:

י.ש. רוזנברג:

במקום המלים, בסעיף קטן (א), "לפי הנחתו וכו", אני מציע לכתוב "אם יש לו יסוד מספיק להאמין שיש לו ידיעות הנוגעות לענין".

כמו-כן אני מציע שהחקירה תיערך לפני בית-המשפט. אנחנו יודעים שחוקר לא יהיה השר, גם לא הספקח על המזונות אלא, אלא איזה פקיד, או פקח, ואנחנו זוכרים סי היו הפקחים ואיזה צסיון היה להם. אם אתם טוכנים לכתוב שהספקח על המזונות יחקור - אני טוכן להסיר את הצעתי.

ש. בוז'רנו:

אותי חקרו יותר ספעס אחת. נכנסים פקחים, שהם אנשים טטוג נטוך ביותר, נותנים לך טופס שבו מודפס כי אתה הוזרת על כל מה שאתה אטר לפי עבירה זו וזו; אתה שואל: איזו עבירה? הפקח אינו אטר: אני טאשים אטרך, אינו אטר בטח הוא טאשים, ואתה צריך לענות כאילו היתה זו חקירה פלילית, טבלי שיגיד לך שיש חשד כי עברת עבירה. אתה שואל: על יסוד מה אתה חוקר? הוא עונה לך: זה ביקור שגדתי. טצב כזה לא יתכן. אני טרבת ליענות וצדטתי אותו מהטטרד. ביגינו לבין עצטנו, רבים מהאנשים האלה מקבלים טטכורת על ביקורים שלא עושים. אני טבקט שנהיה יותר זהירים.

טר הלוי:

יש אטת בחלק מהמטונה אבל זו אינה כל התכונה. יש טטכנולוג נכנס למפעל וגילה צבעים אטורים לטאכל. הוא ספקק, צבעים אלה נראים לו חטודים. הוא לא בא לחפש צבעים אבל תוך כדי עבודתו השגרתית גילה זאת.

י.ש. רוזנברג:

האיש הזה אינו חוקר אלא טכנולוג, והוא יכול לערוך פרוטוקול. טלאכת אמון הפקחים היא קשה טאד. אינני טונה את הפקחים, אני טגנה את הטטכורות המטטלתיות שהביאו לכך להזקק לאנשים לא טוטטכים.

טר הלוי:

חקירה בבית-המשפט זו הזדמנות נפלאה בשביל עטרות אנשים לטטטש את העקבות. אני חרד לדבר שהוא הכרח קיום: הגבת הטטרד בטחירות הטכטיטלית. כדי להחליט על הגבה אדטיניטטרטיבית טתנהלת חקירה חוזרת אצל הוטות המפקחת, המורכבת רק מטלושה פקחים אטורים פלוס טנהל אגף תעטיית טזון...

י.ש. רוזנברג:

תכניטו בחוק את הפרוצדורה הזאת.

ט"ס ס. אולמרט:
לפי סעיף 28 פקח יכול לתפוס דבר בלי להזקק לצו בית-המשפט, אבל לשאול שאלות ולחקור - זאת אפשר לעשות אחר-כך.

מר הלוי:
בחגיפה נתפסו 7 טון סוכר תוך כלי חקירה אחרת. תוך התרגשות הרגע ססר האיש למי סכר את הסוכר.

י.ש. רוזנברג:
אני מסכים שהפקח רשאי לשאול ולהזהיר אותו, אבל הנחקר לא צריך להיות חייב לענות בניבה איננה עבירה יותר טובה; במקרים של פשעים כגניבה, רצח, אונס וכו' פועלים לפי הפרוצדורה הרגילה, אבל אם מישהו סכר 5 ק"ג סוכר כבר מציעים פרוצדורה אחרת.

ש. בז'רנו:
אם תפסו אצל מישהו 7 טון סוכר, הרי יש כבר עבירה. מתפקידנו להגן על האזרח, שלא יהיה קרבן של ניצול רע מצד סוג אנשים - הפקחים - שאטנם הם נחוצים אבל זה פותח פתח להרבה סאר מעסי-ניצול. אני מתכוון למקרים שלא הייתה עבירה, לא היה חשד, אלא באים וחוקרים, שכא יתגלה משהו.

י.ש. רוזנברג:
אני מציע להוסיף כי הפקח יהיה חייב להודיע במה מאשים את הנחקר.

מר נגבי:
לא תמיד חוקרים את הנאשם, חוקרים גם עדים שלא עברו עבירה.

י.ש. רוזנברג:
צריך להודיע על מה חוקרים אותו. האם סותר לשוסר להזמין אותי ולשאול אותי שאלות? אני יכול לוטר אינני חייב לענות.

ג. אזוליה:
אנחנו מטשטשים את ההבדל בין גנב ועבריין כלכלי. ההבדל היסודי הוא שאת הגנב אפשר תכף לעצור. במקרה הנדון איננו עוצרים אלא מסאירים את החופש לרוקמי מזימות להמשיך במזימתם ולהסתלק מאותם הדברים שפשעו בהם. יש טענה אחת מוצדקת, אבל אינני יודע מה אנחנו יכולים לעשות. הטענה היא: ששוטרים הם יותר סאוטנים מאשר פקחים. אבל פרט לזה ברור שהמטטרה חוקרת עוד לפני החקירה הסוקדמת בבית-המשפט. קודם המטטרה מטפלת טיפול בטרף, מכינה תיק ואחר-כך מביאים את האדם למשפט. כאן צריך לאפשר אותו דבר לפקח. העובדה שהפקח אינו טוב לא צריכה להביא לסינוי החוק.

י.ש. רוזנברג:
אני מציע להפסיק את הדיון בסעיף זה, מפני שסעיף קטן (א) תלוי בסעיף קטן (ב).

הדיון בסעיף 30 טרם נסתיים

הישיבה ננעלה בשעה 13.30.